

et Materiale, hvor vi paa Forhaand skyde den Femtedel ud, som vi vide det var tilsigtet skulde bære sin Del af den kommunale Beskatning. Hvis vi se hen til den Kommune, som den højtærede Indenrigsminister særlig opholdt sig ved, Thorslunde-Taagerup Kommune med Højbygaard, ville vi endogsaa finde, at disse „andre Vurderinger“ udgøre 30 pCt. af Kommunens samtlige Vurderinger. Det er selvfølgelig den omtalte Fabrik, der spiller ind der. Jeg tør ikke sige, om den højtærede Indenrigsminister ikke gjorde opmærksom derpaa — det er der ikke noget at sige til —, men det forrykker Forholdet, og det sagde ogsaa den højtærede Indenrigsminister, men det forrykker Forholdet saa meget, at selve de Tal, han fremsatte, i Virkeligheden ere værdiløse for Bedømmelsen af Forholdet. Disse „andre Vurderinger“ have taget en Del — og det var tilsigtet, at de skulde tage en Del — af de kommunale Byrder, og der er saa meget mindre Grund til at stoppe op med Forøgelsen af den Del, de skulde bære, som disse Ejendomme for en stor Del ere blevne fri for den Bygningsafgift, de før svarede til Staten. Vi have ikke Lov til at se bort fra, at de have faaet deres Lettelse paa Bygningsafgiften og paa Statsskatterne. Dem røre vi ikke ved i Øjeblikket, men samtidig at give dem Lettelse paa Kommuneskatterne i deres Ejendomsskyld er at give dem baade i Pose og Sæk.

Som jeg før sagde, kunde det selvfølgelig ventes, at der vilde blive Fejl i det nye Beskatningsgrundlag, og de Fejl, der ere, og som vi faa paavist som Systemfejl — vi have nemlig ikke faaet dem paavist endnu, undtagen rent enkeltvis —, ville jeg og det Parti, jeg har den Ære at tilhøre, med største Glæde arbejde paa at faa rettede saa grundigt og saa hurtigt som muligt.

Nu har jeg gennem lange Tider, jeg vil næsten sige: heldigvis længe før den højtærede Indenrigsminister fremsatte sit Forslag, ja, længe før han blev Indenrigsminister, beskæftiget mig med Spørgsmaalet om Ejendomsskyldvurderingen. Umiddelbart efter at Vurderingen i 1904 var bleven tilgængelig, foretog jeg et ret omfattende Arbejde, som imidlertid paa Grund af en langvarig Sygdom, jeg den Gang havde, aldrig blev offentliggjort. Dette Materiale var jeg saa heldig, om jeg saa maa sige, paa Grundlag af en Diskussion paa et Vælgermøde i Maj 1909, altsaa længe før den højtærede Indenrigs-

minister blev Indenrigsminister, lige at faa offentliggjort Hovedlinierne af. Det er altsaa slet ikke noget, der er fremkommet for at lægge Hindringer i Vejen for det foreliggende Lovforslag. Det viste — jeg skal senere komme ind paa det fra en anden og sikrere Kant —, at de Fejl, der ere begaaede Landet over, laa i Fradragene, hvor man stoppede for hurtigt og brat op. Det er ikke den store Masse smaa Husmænd Landet over, der er kommen til at give mere i Skat. Vi skulde lidt højere op. Det er snarere de smaa Gaardmænd. Der er Husmænd imellem, det indrømmer jeg ganske vist. Der er mange Gaardmænd, der intet have at klage over, selv smaa Gaardmænd. Men ganske i sin Almindelighed skulde vi nogenlunde op saadan, at de 2,000 Kr., der ere fri for Vurderingssummer paa indtil 8,000 Kr., komme til at veje for lidt. De veje al Værdi op for smaa Landbrug — jeg taler kun om Landbrug, for det er kun dem, der have 2,000 Kr.s Fradrag. Det vil med andre Ord sige, at alle smaa Landbrug eller Huse under 2,000 Kr. ere fri, fuldstændig fri for kommunal Ejendomsskyld. Men Ejendomme mellem 8,000 og 2,000 Kr.s Værdi faa som bekendt 2,000 Kr.s Fradrag, og de 2,000 Kr.s Fradrag virker her meget stærkt for smaa Ejendomme: Ejendomme mellem 2,000 og 3,000 Kr. komme kun til at svare af højst $\frac{1}{3}$ af Værdien, og stiger Beløbet til op imod 8,000 Kr., da komme de til at svare til $\frac{3}{4}$, og det er for meget; deroppe begynder det at blive galt, dèr bliver Afrtaget for lille. Saa svippe vi over 8,000 Kr.s Vurderingsbeløb og komme dèr til et Afrdrag paa kun 1,000 Kr. Dèr gælder ganske det samme: de 1,000 Kr. ere forholdsvis endnu mindre end de 2,000 længere nede. Og komme vi op til 12,000 Kr., hvorover der intet Fradrag sker, saa rammes de for haardt. Hvis jeg med runde Tal skulde angive de Vurderingsbeløb — ikke Beskatningsbeløb —, hvorimellem Skattelovene have virket uheldigt, vil jeg nævne Tallene fra 10,000 til 30,000 Kr., noget deromkring ved. Det er dem, der, jeg vil ikke sige, have lidt den store Uret, men det er dem, som ikke have faaet den Lettelse, vi havde ventet, de skulde faa. De helt smaa have gennemgaaende faaet det, og de store have faaet noget, som man ikke havde tiltænkt dem. Det er Fejlen, og det er den Fejl, jeg mener, at vi skulde se at faa rettet.

Nu maa jeg imidlertid advare imod at gaa ud fra det som et givet Grundlag, at en Godsejer aldrig kan give for meget